

[Koefoed.]

gift som af en Gave, naar han er klar over, at den Pris, Sønnen gav for Gaarden, i disse Tider og under de nuværende Forhold er meningsløs høj, og klar over, at den unge Mand ikke vil kunne komme til at svare det, han nu skylder.

Jeg har nu fremdraget nogle Forhold, som har, om ikke grundlæggende, saa dog stor Betydning baade for Landbrug og Industri, da det jo gælder om for de forskellige Erhverv, at de kan svare sig, blive rentable, hvis vi med nogen Sandsynlighed for et gunstigt Resultat skal kunne angribe Arbejdsløsheden, der jo er en grufuld Svøbe i vore Dage. Og hvis ikke Erhvervene selv kan øge Beskæftigelsesgraden — og der er i mange Tilfælde Arbejde nok, naar blot Midlerne til at betale er til Stede —, saa forslaar det ikke, at det offentlige sætter Arbejde i Gang, det kan lindre, men ikke helbrede.

Larsen (Bjerre): Jeg har ved tidligere Finanslovdebatter talt om Forhandlingerne angaaende Arbejdsforholdene paa vore Sindssygehospitaler — sidste Gang ved Finanslovbehandlingen i 1930—31 —, og jeg maa sige, at det har været noget vanskeligt at raabe den højtærede Indenrigsminister op. Men jeg vil alligevel driste mig til at tro, at jeg vil vinde lidt Ørenlyd, i alt Fald for nogle af de Forhold, som jeg nu skal tillade mig at fremføre. Jeg vil allerførst sige, at det Arbejde, der udføres paa Hospitalerne af Personalet, af Plejersker og Plejere, selvfølgelig er et overmaade enerverende og trælsomt Arbejde, der tager haardt paa Nerverne og gør tidligt gammel, hvorfor disse Mennesker ogsaa er opslidt i en meget tidlig Alder. Naar dette er Tilfældet, bør der ogsaa tages et rimeligt Hensyn til de Mennesker og de Krav, som de fremkommer med; disse Krav bør tages op til Overvejelse og ikke afvises paa staaende Fod.

Det forekommer mig, at Direktoratet for Sindssygehospitalerne er noget hurtigt i Vendingen med Hensyn til Afslag paa de Ønsker, som Plejerspersonalet fremsætter. Dette til Trods vil jeg alligevel mene, at enkelte af de Ting, som der andrages om at faa ændret, er af saa lille Betydning set ud

fra et Administrationssynspunkt, at det meget vel kunde gøres, som f. Eks. dette, at der andrages om, at der maa blive givet Plejere, som ikke har Tjenestebolig, Adgang til at benytte Hospitalets Badstue ikke alene for egen Person, men ogsaa for Hustru og Børn. Jeg kan ikke se, at der kan være noget som helst til Hinder for, at en saadan Tilladelse gives, da det ikke vil have nogen nævneværdig Indflydelse paa Hospitalets Økonomi, og det vil betyde overmaade meget for disse Mennesker.

Med Hensyn til Beklædningsreglementet ved jeg ogsaa, at Plejerforbundet har fremsendt Andragende om enkelte Ændringer. Jeg vil ogsaa her hævde, at en vis Imødekommen vil virke velgørende og tilfredsstillende. Disse Forandringer kan maa-ske synes at være Smaating, men de er ikke saa smaa for de Mennesker, der gaar i den vante Trædemølle Dag efter Dag, Aar efter Aar og i deres Livsgerning kun har det samme triste for Øje, som ses paa Sindssygehospitalerne; og at Plejerspersonalet udfører et godt og fortjenstfuldt Arbejde, er der vel ingen, der vil modsige. Der skal Taalmodighed og Forstaaelse til, hvis Gerningen skal varetages paa den rigtige Maade. Netop derfor mener jeg ogsaa, at der bør tages Hensyn til de Anmodninger, der fremsættes af disse Mennesker.

Foruden de allerede nævnte har de fremsendt en Anmodning til Direktoratet om, at der maa blive oprettet en Funktionærforplejningsklasse for de Tjenestemænd under Statens Sindssygevæsen, som er pligtige at modtage Forplejning paa Hospitalet mod en Afkortning i Lønningerne efter en af Finansministeriet fastlagt Takst. Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, hvorfor et saadant Andragende ikke kan imødekommes. Jeg vil være interesseret i at høre en Begrundelse for Opretholdelsen af en Tilstand, hvor Folk, som udfører det samme Arbejde paa samme Hospital, ikke kan komme i samme Forplejningsklasse, ydermere naar der betales for det af dem. Der er ogsaa et andet Spørgsmaal, der ligger Plejerforbundet meget paa Sinde, og det er den ret lange Arbejdstid inden for Hospitalerne; men da jeg har bragt i Erfaring, at denne Sag er indanket for Centralorganisationen for Tjenestemænd, haaber jeg, at